Trenduri economice

Actualităţi economice, analize, tendinţe şi previziuni

marţi, 18 noiembrie 2025

Stop joc! Cine plătește nota de plată a bunăstării? Revenirea la costul real al capitalului va sfărâma economia globală

Roșii americane trimise la împachetat în China pentru ca apoi să fie vândute în supermarketurile americane. E un exemplu care mă obsedează privind cultura risipei generate de banii ieftini. Atât de ieftini au fost banii încât o companie care abia se târa în țara ei a ajuns să invadeze Europa cu supermarketurile sale în care vinde carton și plastic la prețuri mici. Atât de ieftin încât țăranii spun cu emfază că „*nu se mai merită să ai porc sau vacă*". Atât de ieftin încât orice om a ajuns să se creadă nabab într-o fake-economie care face din rahat brand. Tenișii au ajuns să coste cât o pereche de pantofi sport premium pe vremuri, treningurile din plastic cât un costum de lână în alte vremuri, iar o jachetă mizerabilă de fâș - care se rupe în 3-4 luni - cât un palton care te ținea zece ani. Nu e ceva ciudat?

E imposibil să nu vă fi întrebat care-i sursa bunăstării și cum de oamenii aruncă atât de ușor banii lor pe niște mizerii fără valoare? Dacă mergi în parcările supermarket-urilor te crucești la câte junk-uri pot să cumpere oamenii. Cum e posibil? De unde atâta ușurătate a risipei?

V-ați gândit probabil că totul vine de la FED, banca centrală americană care, până la urmă, inundă lumea cu bani. Și, cum SUA are nevoie de dobânzi mici, lumea întreagă a trecut la dobânzi mici. Ar fi explicația cea mai favorabilă, doar că nu e una exactă, iar azi vă voi explica întreg fenomenul mecanicii monetare contemporane. Dar înainte ar trebui să înțelegem cum de-a reușit SUA să devină jucătorul nr. 1 al finanțelor mondiale.

După Al Doilea Război Mondial, unul dintre principalii câștigători era Anglia, imperiul unde soarele nu apunea niciodată. Însă, pentru englezi, s-a întâmplat ceva fenomenal: cu toate că au câștigat Războiul, au pierdut lumea. Întreaga lor lume colonială s-a prăbușit pe fondul irelevanței economice a Angliei. Londra, cea care fusese până atunci centrul mondial al finanțelor, ceda locul mult mai impetuoaselor instituții similare de peste Ocean. Brusc, lumea lor s-a prăbușit. Lira sterlină a devenit o monedă banală și golită de sens, pe măsură ce imperiul se destrăma din toate părțile. Care era motivul real? Economia.

SUA avea o productivitate de invidiat, Anglia nici nu mai exista. Orice aveai nevoie era mai ieftin și mai bun dacă era produs în SUA. Banda de producție americane, inventată de Ford și perfecționată de nenumărate iterații, era mașina de tocat a vechii lumi și creatoarea impetuoasă a noii lumi. Uite-așa, treptat, a fost impus primul „circuit", căruia i-am putea spune **auro-dolarul**. Rezervele imense de aur ale SUA și rolul de lider al Războiului împotriva Axei i-au permis să emită cea mai credibilă monedă a vremii: oricând dolarul putea fi schimbat în echivalentul său în aur, căpătând astfel valențe globale.

Ca de fiecare dată în istorie, aberațiile populiste ale guvernelor fac ca moneda să se erodeze, chiar și când este strânsă într-o chingă precum cea a aurului. Mereu guvernele au capacitatea prostească de a cheltui bani pe care nu-i au, rezultând o depreciere previzibilă a banului. Asta s-a întâmplat și în SUA, în momentul în care Nixon a pus capăt denominării în aur a dolarului. O mișcare brutală, de-a dreptul teroristă, care ar fi trebuit să stârnească un val de nemulțumire la nivel mondial și care să se încheie cu abandonarea dolarului. N-a fost așa, SUA încă erau puternice, astfel încât au reușit să-și impună noua paradigmă, menținând dolarul ca monedă mondială de facto, în ciuda faptului că nu reprezenta nimic. A mai fost însă ceva.

Dincolo de puterea economică a SUA, care era reală, o nouă schemă a luat locul auro-dolarului, anume **petro-dolarul**. Înțelegerea dintre SUA și Arabia Saudită a creat un veritabil circuit economic care a revitalizat dolarul, aruncându-l din nou în față ca monedă primară „justificată". Dar lipsa chingii aurului a făcut ca finanțele SUA s-o ia realmente razna, mai ales pe fondul hotărârii de a câștiga Războiul Rece. De fapt, dacă e să judecăm limpede, pe cifre, constatăm un fenomen ciudat: puterea SUA a scăzut teribil în următorii 15 ani, ridicându-se un nou far călăuzitor al lumii, anume Japonia. Produsele sale hightech au lăsat în urmă SUA, iar prețurile efectiv au zdrobit nu doar industria americană, ci și pe cea europeană. Japonia deja lucra la o altă scară, era echivalentul Chinei de azi. Seriozitate, disciplină, calitate și prețuri imbatabile. Cine să-i oprească? Cum cine? Doar Japonia a fost și este o țară sub ocupație.

Dan Diaconu - canale oficiale

- Canal WhatsApp
- Canal Telegram
- X/Twitter
- Facebook
- MeWe

Dan Diaconu - microblog

https://ddwall.blogspot.com

Dan Diaconu - microblog

- SU-57 - succes total la Dubai Airshow
- Cădere masivă a serviciilor internet
- Lovitură de bumerang: au căutat să lovească Rusia și acum își plâng de milă!
- Revolta despre care se tace
- A fost interzis Samsung în China?

Abonați-vă la

Postări

Comentarii

Categorii

- Politică (1253)
- Gânduri (1183)
- Piețe Internaționale (639)
- Geopolitică (570)
- Banci (464)
- Finante (452)
- Investiții (203)
- Bursa (202)
- Piața valutară (184)
- video (178)
- IT (177)
- Energie (131)
- Sănătate (124)
- Industrie (107)
- Imobiliare (74)
- Mărfuri (63)
- Retail (48)
- Auto (46)
- Agricultură (44)
- lecturi (42)
- Media (39)
- Istorie (37)
- Telecomunicații (32)
- Transport (32)
- Tehnologii (30)
- Asigurări (22)
- Pensii private (16)
- Turism (16)
- Publicitate (14)
- Marketing (12)
- Apărare (8)
- Antreprenoriat (7)

Așa a apărut în 1985 evenimentul cunoscut drept Acordul Plaza. Ca să fim corecți, încă din 1980 Japoniei i s-a pus în vedere să-și reducă voluntar exporturile către SUA, dar în 1985 ministrul de finanțe și guvernatorul Băncii Centrale a Japoniei au fost înghesuiți în hotelul Plaza, punându-li-se în vedere reducerea absolută a debalansării dintre ei și restul lumii. Și uite-așa a apărut o nouă înțelegere care-a menținut supremația dolarului.

Japonezii au fost obligați să-și devalorizeze moneda. Înainte de Acord, cursul era de 1$(USD) la 240¥(JPY). În doi ani cursul a ajuns la 130¥ la dolar, moneda jpneză apreciindu-se atât de tare încât produsele țării au ajuns duble pe piețele de export. Și așa a început marea stagflație japoneză. Doar că acesta nu a fost unicul fenomen. Treptat, Banca Centrală a Japoniei a devenit PRIMUL CREDITOR AL LUMII, punându-se bazele unui circuit financiar fabulos, cel cunoscut de destul de puțini inițiați ai lumii financiare, anume **Yen Carry Trade**.

Bazându-se pe dobânzile voit mici ale yenilor, investitorii(fonduri speculative, instituții financiare) se împrumută masiv în Yeni Japonezi(JPY) la o rată a dobânzii foarte mică. Apoi convertesc yenii împrumutați în moneda unei țări cu o rată a dobânzii semnificativ mai mare(de exemplu, dolarul SUA, euro sau dolarul Australian). Urmează investirea banilor schimbați în active care oferă un randament ridicat în moneda respectivă, cum ar fi obligațiuni guvernamentale, acțiuni sau alte instrumente financiare. Cam care e profitul? Imens. Dacă te împrumuți de pe piața japoneză cu 0.5% și investești în obligațiuni americane cu 3% obții un randament de 2.5% pe an fără riscuri. E alchimie, banii sunt produși prin transmutația nimicului.

Ratele mici de dobândă practicate de Banca Japoniei - care era și primul creditor al datoriei americane - au condus la premisele care au scăzut dobânzile. Mecanica financiară ne spune că, în momentul existenței unei astfel de oportunități, piețele tind să se echilibreze. Iată mecanismul infam care a permis scăderea dobânzilor la dolar și EUR, un mecanism cât se poate logic și dubios în același timp. Vă vine sau nu să credeți, nebunia acestui circuit financiar a canalizat lumea în cea mai turbată perioadă a sa, punând bazele crizelor dotcom și subprime. Am analizat de mult prea multe ori criza subprime pentru a mai insista acum. Așa ceva, pur și simplu, într-o lume cât de cât normală NU ESTE POSIBIL!

Ceea ce nu s-a înțeles a fost faptul că 2008 - anul crizei subprime - a însemnat ruperea totală de normalitate și intrarea într-o epocă a irealului. Pur și simplu dolarul și fenomenul economic din jurul său nu mai aveau justificare. Dar asta nu a oprit dezvoltarea fabuloasă a randamentelor pe fondul hârșâitelor circuite financiare ale trecutului: petrodolar și „finanțatorul japonez".

Vă vine sau nu să credeți, Japonia este cel mai mare creditor al lumii, cu **active externe nete** de peste 3 trilioane de dolari(se vorbește despre sume care ar depăși 4 trilioane!). Când vă uitați la gradul de îndatorare extrem al Japoniei ar trebui să puneți în calcul un element aproape invizibil: țara răsăritului a împrumutat extern sume de aproximativ 14 trilioane $, având credite de aproximativ 10 trilioane $. Și totul la un PIB de 4 trilioane de dolari! Vă vine să credeți? Chiar și aflați sub ocupație, japonezii au jucat inteligent un joc care, chiar dacă le-a afectat economia, i-a menținut solvabili și oricând gata de restart! Și-acum puteți înțelege momentul cheie!

10 noiembrie 2025, o dată ca oricare alta, dar în care randamentul obligațiunilor de stat japoneze pe 10 ani a atins 1,71%. Pare ceva banal, nu-i așa? O altă cifră care nici măcar nu are cum să stârnească atenția. Ce-i atât de special aici? Păi este întrucât este **cel mai mare randament din 2008 încoace**. Și dacă vorbim de randamente, cele din 2008 au fost ca rezultat al furtunii de pe piețe, însă aici nu e vorba aparent de nicio furtună, ci de semințele unui adevărat uragan care e în formare. Așa ceva n-ați mai văzut niciodată.

Valoarea mare a randamentului obligațiunilor japoneze e un semnal. Așa cum un general, dintr-o mișcare a mâinii produce o regrupare masivă a soldaților săi de pe câmpul de luptă, la fel se întâmplă și cu mișcarea politică a Japoniei: e o chemare a banilor plasați în afară către casă, sugerând încheierea Acordului Plaza. Ce înseamnă însă în termeni reali? În primul rând, jucătorii instituționali din Japonia, cei care au profitat cot la cot cu ceilalți de Yen Carry Trade, își retrag banii de pe piețele internaționale deoarece pentru ei începe epoca riscului valutar. Și există un echilibru pe care un administrator al unor astfel de fonduri îl înțelege extrem de bine, mai ales în condițiile în care Banca Japoniei pare hotărâtă în acțiunile sale. Apoi vin investitorii internaționali care-și văd ruinate pozițiile, astfel încât încep să vândă titlurile care, până mai ieri, le asigurau profitabilitatea.

Aceste vânzări în cascadă de titluri de datorie pun presiune pe finanțele țărilor emitente care, pentru a face rost de bani, sunt obligate să ofere randamente mai mari. Păstrându-se la o distanță suficientă între dobânzile japoneze și cele ale lor, pot menține astfel interesul investitorilor. Doar că un randament mai mare înseamnă plăți mai mari cu dobânzile. Imaginați-vă cum e pentru SUA, unde cheltuielile cu dobânzile au depășit cu mult bugetul apărării! Înțelegeți? E un fenomen complex care nu face altceva decât să se constituie într-un uriaș tsunami financiar la nivel global!

Culmea, întregul fenomen nu e unul generat arbitrar. Japonia CHIAR E NEVOITĂ SĂ PROCEDEZE ASTFEL deoarece are o presiune internă din partea populației sale îmbătrânite, căreia trebuie să-i ofere randamente mai mari pentru fondurile de pensii. Și astfel se declanșează o pârghie financiară imensă întrucât acum cel mai mare creditor al lumii a ajuns la momentul în care își cere banii înapoi.

Când randamentele se normalizează în Japonia putem spune că e similar „*datului cu sec*". Și-aici încep problemele întrucât, dintre jucătorii de la masă, Japonia e singura care a jucat cu bani reali, pe poziții solide, în timp ce restul celorlalți au jucat la cacealma, dând impresia de soliditate. Iar când se strigă stop joc începe să doară, iar piețele se însângerează.

Ce se întâmplă deja e grav. Singurul scenariu benefic pentru actuala ordine mondială ar fi acela în care yenul japonez ar prelua rolul dolarului, transformând Nikkei în vedeta internațională a fluxurilor financiare și transformând SUA într-o provincie insignifiantă, așa cum a fost Anglia de după Război. Ar fi probabil cea mai umilitoare înfrângere din partea fostului dușman aflat sub ocupație. Există, desigur, și un scenariu în care Japonia temporizează returnarea capitalurilor sale, printr-o politică extrem de controlată a dobânzii. Însă povestea acestor randamente nu e atât de limpede întrucât ele pot produce inflație, iar inflația necesitatea unei creșteri a randamentului ceea ce s-ar finaliiza cu forțarea din partea Băncii Japoniei

- Cool (6)
- Life-Style-Art (5)
- Interviu (4)
- Logistică (4)
- Educație (1)
- Justiție (1)
- mediu (1)

Arhivă blog

▼ 2025 (252)
▼ noiembrie (13)
Stop joc! Cine plătește nota de plată a bunăstării...
Lovitura de stat: de la dictatura unui regim slab ...
Când planul Occidentului se înfundă, rămâne doar v...
NU E ISTORIE – e ACUM! Germenii revoluției care ba...
Când imperiile cad, o fac din interior: America e ...
Musk, inovația și confruntările prezentului
Ministerul Apărării Naționale ne mai dă un tun răs...
Obiectiv despre Oana Gheorghiu
Moartea imperiului și noua paradigmă
Cea mai mare lipsă
Cum se „investește" în industria românească de apă...
Revoluția analogică
Cine e Sistemul și cine sunt EI?
► octombrie (19)
► septembrie (30)
► august (25)
► iulie (26)
► iunie (29)
► mai (26)
► aprilie (20)
► martie (20)
► februarie (22)
► ianuarie (22)
► 2024 (259)
► 2023 (293)
► 2022 (323)
► 2021 (330)
► 2020 (215)
► 2019 (160)
► 2018 (151)
► 2017 (51)
► 2016 (45)
► 2015 (83)
► 2014 (87)
► 2013 (122)
► 2012 (198)
► 2011 (182)
► 2010 (208)
► 2009 (312)
► 2008 (149)
► 2007 (33)

Etichete

Agricultură (44) Antreprenoriat (7) Apărare (8) Asigurări (22) Auto (46) Banci (464) Bursa (202) Cool (6) Educație (1) Energie (131) Finante (452) Gânduri (1183)

a reintroducerii controlului curbei randamentelor sau reluarea relaxării cantitative pe scară largă, în ciuda inflației peste țintă! Ar fi un fenomen terminal, punând în balanță presiunea datoriilor record ale Japoniei, raportate la PIB-ul său.

Indiferent de ceea ce se va întâmpla, putem spune că **suntem la o aruncătură de băț distanță de un fenomen generalizat de creștere a randamentelor, dincolo de ceea ce și-ar dori Băncile Centrale sau factorii politici**. Am ajuns în momentul în care **capcana monetară e totală, prinzând în interiorul său inclusiv Băncile Centrale**. Știți doar că v-am explicat pe larg că, după trecerea în imaginar petrecută în 2008, la următoarea criză Băncile Centrale vor rămâne în fundul gol.

E un punct terminus care ar fi putut fi rezolvat prin dezvoltarea unui alt circuit financiar, spre exemplu în japonizarea Chinei. Doar că aici avem o problemă cât casa întrucât, după cum bine știți, China nu e Japonia. China s-a aflat printre câștigătorii Războiului, astfel încât opinia SUA acolo nu valorează prea multe parale. Și, da, nici măcar opinia celor care se află în spatele „opiniei SUA". Spun asta pentru cei care mă acuză că nu dau cărțile pe față, în condițiile în care ei reduc într-un mod naiv harta forțelor lumii, după cum vor strict cei pe care-i atacă!

Iată acum ce se întâmplă cu adevărat. Comerțul dintre China și Rusia a fost un experiment care a arătat că lumea poate funcționa fără dolar și asta fără a se afunda. Imensa creștere a Rusiei, continuarea ascensiunii Chinei în ciuda faulturilor americane, arată limpede că ceva e putred în Occident. Iar putrezeala are un nume: lipsa de relevanță. Mai țineți minte când clovnii Uniunii Europene s-au ridicat vocal spunând că China e obligată să facă transferuri tehnologice către Europa pentru a echilibra balanța comercială? Ce-a fost acea ieșire? Speranța deșartă a papagalilor Comisiei Europene era că vor repeta Acordul Plaza, de data aceasta cu China. Cum să fii totuși atât de prost încât să crezi că vei putea îngenunchea China așa cum ai făcut-o cu o țară aflată sub ocupație? Iar răspunsul Chinei a fost unul pe măsură, în spatele mesajului diplomatic fiind o întrebare jenantă: „*Cine sunteți voi, pigmeilor?*".

Las pentru mai târziu analiza a ceea ce urmează la nivel global, anume analiza lumii post-dolar. Ceea ce însă contează acum este efectul imediat al noii politici a Japoniei. E o politică a disperării, generată de forțele pieței și, automat, e imposibil de contrat. Ceea ce înseamnă că, pe termen scurt, vom vedea o creștere masivă a randamentelor datoriei statelor, generată de disperarea de a se putea finanța. Doar că, după o astfel de disperare nu poate urma nimic altceva decât falimentul întrucât matematica e total inflexibilă, nelăsând loc de echivocuri.

14 comentarii:

Anonim 18 noiembrie 2025 la 12:32

Dan, ești economist bun. Te învârți în cicluri economice. De fapt, nu sunt cicluri, ci ramificații.
De exemplu: ai amintit auro-dolarul și petro-dolarul și te-ai dus pe ramura productivității. Nu mergi pe război-dolarul, arme produse de SUA, cumpărate de europeni pentru a fi donate ucrainei.
Paradigma poate fi schimbată, masa de joc poate fi răsturnată de mai multe ori, o ținem din criză în criză: 2008, plandemie, climatică, război...
În ultimul număr Certitudinea, nr. 200 apărut azi, este un articol al dlui Șerban Popa, care ne spune că totul e defect datorită mecanismului dobânzii și democrației "reprezentative". Dacă nu renunțăm la camătă și nu trecem la democrația "suveranistă directă", atunci se ajunge la legitimarea modelului oligarhic ca suport al tiraniei, exact de vedem în UE, China și SUA cu sistemul bipartinic, alegerea între Coca-cola și Pepsi-cola.

Răspundeți

Anonim 18 noiembrie 2025 la 13:13

Din aceasta cauza se tot incearca sa se introduca monede electronice controlabile centralizat si cu "termen de consum/utilizare" determinat ?

Răspundeți

Anonim 18 noiembrie 2025 la 13:34

Gustave Le Bon, în „Psihologia Maselor," afirmă clar: „Cel care reușește să înșele masele devine stăpânul lor, iar cel ce încearcă să le deschidă ochii devine victima lor."

Friedrich Nietzsche întărește această idee: „Nu cădea în capcana idealismului și nu te amăgi că adevărul te va apropia de oameni. Oamenii îi iubesc și îi prețuiesc pe cei care le oferă iluzii reconfortante. De-a lungul istoriei, cei care au spus adevărul au fost, de cele mai multe ori, pedepsiți."

Adevărul, se pare, e un dar greu de acceptat, iar iluziile rămân o monedă mult mai valoroasă pentru mulțimi.

Răspundeți

Anonim 18 noiembrie 2025 la 14:43

Exista 2 posibile cai de ieșire: război sau încercarea trecerii la o.moneda internațională digitala.
Cred că a doua posibilitate e greu de implementat

Răspundeți

Geopolitică (570) Imobiliare (74) Industrie (107) Interviu (4) Investiţii (203) Istorie (37) IT (177) Justiție (1) lecturi (42) Life-Style-Art (5) Logistică (4) Marketing (12) Mărfuri (63) Media (39) mediu (1) Pensii private (16) Piața valutară (184) Pieţe Internaţionale (639) Politică (1253) Publicitate (14) Retail (48) Sănătate (124) Tehnologii (30) Telecomunicații (32) Transport (32) Turism (16) video (178)

Contact

Aveți idei, injuraturi sau reclamații pe care nu le puteți exprima prin intermediul comentariilor la articole? Nicio problemă! Ma puteti contacta la adresa trenduri_economice [at] gmx [punct] com.

Atenție! Nu ofer sfaturi de investiție prin mail, deci nu vă așteptați să primiți răspunsuri la solicitările de genul "*am x lei, ce mă sfătuiți să fac cu ei*".

Anonim 18 noiembrie 2025 la 15:00

• Istoria este înregistrată ca o poveste progresiva în care se urmărește stabilirea unui sistem “legislativ” global care a derivat mai apoi într-un sistem numit “bani”(financiar) pentru unicul scop de a stabili construcția unei realități artificiale de stăpânire a populației globale și a resurselor, în așa fel încât oamenii astfel controlați si stăpâniți vor fi administrați si dirijați în scopul extragerii resurselor din toată lumea pentru a construi o închisoare globală în care oamenii sunt constrânși într-un sistem perpetuu de extragere si exploatare, împreună cu un alt sistem numit religie care a fost creat pentru a aduce la perfecție un sistem de credințe astfel încât oamenii se vor lega de la sine de acest sistem și vor accepta întreaga construcție drept justificare a existenței lor fiind plasați în propria robie auto-creeată și în propriul sistem de sclavie cu minimum de rezistență, rebeliune sau obiecții.

Răspundeți

Anonim 18 noiembrie 2025 la 16:32

Super interesant comentariul. Nu ma pricep decat foarte putin la economie si asta la o scara mai mica, nu asa de mare, gen macroeconomie, dar stiu sigur ca daca ar fi sa aleg intr-o zi un Presedint sau cel putin un Prim-Ministru, tu esti alegerea mea din prima, fara sa ma uit in stanga sau in dreapta. Nu inteleg de ce stai si pierzi timpul, pentru ca ai putea aduce din nou Romania unde a fost o data la nivel mondial. Acum Romania se afunda efectiv in mocirla si nimenea nu vrea sa o scoata de acolo. Daca ai nevoie de un partid, poti face unul si sunt convins ca lumea te va vota destul de mult, incat pana la urma sa ajungi Presedinte. Avem nevoie de un om doxat, cu multa cunoastere economica, asa cum tu le cunosti pe toate. Nu vad de ce sa punem la putere numai prosti, si cei ca tine doar sa stea in spate si sa scrie numai texte, cand efectiv ai putea schimba totul din temeli, cu ajutorul oamenilor. Asculta sfatul meu, ca este gratis, lanseaza-te in politica ca ai numai de castigat, si noi pe langa tine. Poate vei ajunge un al doilea Ceausescu, cu era el in 1968 cand toata lumea il venera.

Răspundeți

Anonim 18 noiembrie 2025 la 17:22

In urmă cu 250 de ani, ideile iluministe, vehiculate de „părinții fondatori” erau descurajate de concepte ca „lezmajestate”. În timp ce acum se încearcă înăbușirea dezbaterii asimilând-o „antisemitismului”. Dar, cum spun americanii, „pisica a scăpat din sac”. A început să se vorbească de elefantul din cameră și va fi complicat să ne prefacem iar că nu există.

Răspundeți

Anonim 18 noiembrie 2025 la 20:05

"Întreaga lor lume colonială s-a prăbușit pe fondul irelevanței economice a Angliei. Londra, cea care fusese până atunci centrul mondial al finanțelor, ceda locul mult mai impetuoaselor instituții similare de peste Ocean. Brusc, lumea lor s-a prăbușit. Lira sterlină a devenit o monedă banală și golită de sens, pe măsură ce imperiul se destrăma din toate părțile. Care era motivul real? Economia."

Nu orice fel de economie, ci doar cea marxista care domina si ii ruineaza si astazi.
Dupa razboi, englezoii au votat cu mana lor nesiliti de nimeni cu fabian socialistii deghizati in democrati si organizati in partid, cu Labor Party (partidul lui Tony Blaier, "Sir" Sadiq Khan, Keir Starmer, etc). Pe langa fabian socialistii de la Labor, mai sunt si altii in frunte cu LibDems. In realitate absolut TOATA clasa lor politica se situeaza de la centru-stanga, Conservative and Unionist Party (Tories), la extrema stanga. Cu exceptia noului partid al lui Nigel Farage, Reform UK, ei neavand in realitate nici macar o formatiune politica "moderata" de centru sau de centru-dreapta.

https://en.wikipedia.org/wiki/Fabian_Society
https://en.wikipedia.org/wiki/Labour_Party_(UK)
https://en.wikipedia.org/wiki/Conservative_Party_(UK)
https://en.wikipedia.org/wiki/Liberal_Democrats_(UK)
https://en.wikipedia.org/wiki/Reform_UK

Răspundeți

Anonim 18 noiembrie 2025 la 20:05

"punându-se bazele unui circuit financiar fabulos, cel cunoscut de destul de puțini inițiați ai lumii financiare, anume Yen Carry Trade...
Chiar și aflați sub ocupație, japonezii au jucat inteligent un joc care, chiar dacă le-a afectat economia, i-a menținut solvabili și oricând gata de restart! Și-acum puteți înțelege momentul cheie!"

Nu stiu despre ce fel de intelegeri secrete sau inteligenta este vorba dar eu cunosc un lucru foarte clar: daca in urma cu ceva timp imi doream produse japoneze in detrimentul celor europene sau americane si preferam chiar sa platesc mai mult pe ele pentru a le obtine, acum nu mai pot face acest lucru. Produsele japoneze, care ma interesau pe mine si pe care cheltuiam multi bani benevol, ca tehnica audio-video, masini, diverse unelte de lucru, dar mai ales motociclete sau scule de pescuit, in ultimii 10-15-20 de ani, pe langa faptul ca sunt invechite si necompetitive tehnologic, sunt construite sau asamblate prin China, Tailanda, Indonezia, chiar si prin Franta, Turcia, etc dara nici o legatura cu "Made in Japan", au scazut simtitor calitatea, unele ajungand sa fie nimic altceva decat junk-uri, in timp ce au crescut constant si nejustificat, in unele cazuri chiar au dublat, preturile.
In conditiile astea, sa si le tina pentru ei si sa si le bage in cur, ca de la mine nu mai pupa nici un sfant!

"Singurul scenariu benefic pentru actuala ordine mondială ar fi acela în care yenul japonez ar prelua rolul dolarului, transformând Nikkei în vedeta internațională a fluxurilor financiare și transformând SUA într-o provincie insignifiantă, așa cum a fost Anglia de după Război."

SUA nu a crescut masiv si rapid dupa razboi la intamplare. Au avut in spate o crestere economica bazata pe produse moderne, inovatoare pe care si dorea oricine. Asta fara ca sa mai luam in calcul si dominatia culturala mondiala care genera bani cu duiumul reprezentata de industria cinematografica sau de industria muzicala inca celebra si generatoare de bani din toata lumea incepand cu "epoca Elvis" si Motown Classic.

In afara de intarzaiati care nu stiu pe ce lume traiesc, cine anume mai doreste astazi produse japoneze?
Uita-te de ex la grupul Toyota. Astazi produce prin China, Turcia, Franta, etc si vinde numai junk-uri intesate de tehnologie de la Geely sau BYD la suprapret. De peste 15 ani la nivel mondial, au chemari peste rechemari si s-a ajuns ca inclusiv pe modelele si marcile de top ca Toyota Tacoma sau Lexus sa le pice ca mustele motoarele si transmisiile Aisin(tot brand Toyota). Uita-te ce pret are astazi un rahat de Yaris produs in Franta, un rahat de CHR produs in Turcia sau o Corolla plina ochi de tehnologie chinezeasca Made in China produsa de BYD, ca sa nu mai vorbim si despre junk-ul suprem: RAV. Trebuie sa fi nebun sa cheltui atitia bani pe asa ceva.

Aceeasi situatie este valabila si pentru alte branduri care sunt absolut disparute din piata, in realitate fiind falite, ca Mitsubishi, Nissan, chiar si Suzuki, Honda, Subaru sau Mazda care cu greu mai vezi cate unul pe ici pe colo.
Cine mai are azi prin case echipamente Sony, Tehnics, Denon, Pioneer, Audio Tehnica, Teac, Luxman, Onkio, Sharp, JVC, Marantz, Sansui, Hitachi, TDK, Kenwood, Accuphase, etc? Doar o minoritate, care fie sunt "colectionari" fie le considera ca produse de lux. Prin anii '90 ma topeam ca ceara cand vedeam pe la diverse conostinte cate un tv Sony cu tub Trinitron sau cate o "line" Tehnics. Acum...
Cert este ca fara produse de calitate vandute la preturi corecte pe care sa si le doreasca si permite toata lumea, japonezii isi pot lua adio de la dominatia economica mondiala, ba chiar ar trebui sa se obisnuiasca cu falimentul.

Răspundeți

Anonim 18 noiembrie 2025 la 20:08

https://www.ziuanews.ro/politica/bolojan-continua-distrugerea-romaniei-reac-iile-primarilor-dupa-ce-bolojan-a-anun-at-majorarea-taxelor-locale-cu-70-va-cre-te-gradul-de-necoletare-1591109

https://www.gandul.ro/politica/inca-un-ong-ist-ocupa-un-loc-in-echipa-lui-bolojan-madalina-marcu-devine-secretar-de-stat-in-biroul-oanei-gheorghiu-20710789

Răspundeți

Anonim 18 noiembrie 2025 la 23:28

Orice om cu bun simt va aprecia analize de genul ca fiind absolut corecte. Problema este ca in acest moment nimic nu mai are sens sau bun simt inclusiv in ce priveste banii sau pietele de actiuni etc. Totul este o propaganda prin care ni se confisca in final abilitatea de a detine lucruri care produc valoare adaugata reala. Toti vor sa faca doar camatareala dintr-un click pe bani de hartie sau electronici , actiuni in bule absolut ireale sau dobanzi de la stat. Asta in timp ce nu mai produci fizic mai nimic.

Răspundeți

Anonim 19 noiembrie 2025 la 00:07

Apropo de "suveranistii" din AUR, POT si SOS pe care cretinii naivi i-au votat sperand ca "vor salva tara"...
Nu uitati faptul ca exact acelasi comportament "patriotic" si 100% "suveranist" l-au avut la absolut toate aberatiile legislative din ultimii 5 ani, inclusiv la legile recente ale lui Vexler.

avocat Elena Radu:
"Să le mulțumim parlamentarilor din toate partidele politice pentru că votară pachetul de masuri 2 al lui Bolojan - PLx 246/2025!
https://i0.1616.ro/media/2/2621/33243/22241606/21/pl246-pr246-25.pdf

Ne vor crește impozitele și taxele locale nu cu 70%, ci cu peste 167%.
De ce vă zic să le mulțumim tuturor?
Că nu au depus niciun amendament.

Bolojan și-a angajat răspunderea pe proiectul ăsta de lege pe 01.09.2025.
A fost atacat la CCR care a admis obiecția de neconstituționalitate pe un articol. Însă, proiectul întorcându-se în Parlament și trecând inițial pe angajarea răspunderii, Parlamentul nu era obligat să fie ținut de ceea ce scrie în el. **PUTEA SĂ ÎL MODIFICE, CĂ PRIMA DATĂ TRECUSE FĂRĂ SĂ POATĂ SĂ MODIFICE CEVA LA EL.**
Însă, în afara sintagmei declarate neconstituționale, NU S-A DEPUS NICIUN AMENDAMENT LA NICIUN ALT ARTICOL.
Nedepunând amendamente, puțin contează că au votat contra, că oricum știau că au ceilalți majoritatea.
Așa că nici AUR, nici PSD nu mai pot să zică că așa a decis Bolojan, pentru că ei puteau să modifice, iar PSD chiar a votat.
Acum este lege adoptată de Parlament, nu lege pe care și-a angajat răspunderea Bolojan.

Cu ce ne procopsim?
Cu creșteri ale IMPOZITULUI PE CLADIRI SI PE TERENURI de peste 167,7%.
De la 1.000 lei la 2.677 lei pentru clădirile din beton armat cu pereți exteriori din cărămidă arsă sau din orice alte materiale rezultate în urma unui tratament termic și/sau chimic.
Cum cota stabilită de primării nu poate fi mai mică decat cea stabilită pentru 2025, vom avea impozitele pe cladiri cu 267,7% mai mari.

Nu va mai fi impozitul diminuat în funcție de vechimea clădirii.
Se abrogă art 457 alin 7,8 si 9 din Codul fiscal care au următorul conținut:
”(7) În cazul unui apartament amplasat într-un bloc cu mai mult de 3 niveluri și 8 apartamente, coeficientul de corecție prevăzut la alin. (6) se reduce cu 0,10.

(8) Valoarea impozabilă a clădirii, determinată în urma aplicării prevederilor alin. (1)-(7), se reduce în funcție de anul terminării acesteia, după cum urmează:
a) cu 50%, pentru clădirea care are o vechime de peste 100 de ani la data de 1 ianuarie a anului fiscal de referință;
b) cu 30%, pentru clădirea care are o vechime cuprinsă între 50 de ani și 100 de ani inclusiv, la data de 1 ianuarie a anului fiscal de referință;
c) cu 10%, pentru clădirea care are o vechime cuprinsă între 30 de ani și 50 de ani inclusiv, la data de 1 ianuarie a anului fiscal de referință.
(9) În cazul clădirii la care au fost executate lucrări de renovare majoră, din punct de vedere fiscal, anul terminării se actualizează, astfel că acesta se consideră ca fiind cel în care a fost efectuată recepția la terminarea lucrărilor. Renovarea majoră reprezintă acțiunea complexă care cuprinde obligatoriu lucrări de intervenție la structura de rezistență a clădirii, pentru asigurarea cerinței fundamentale de rezistență mecanică și stabilitate, prin acțiuni de reconstruire, consolidare, modernizare, modificare sau extindere, precum și, după caz, alte lucrări de intervenție pentru menținerea, pe întreaga durată de exploatare a clădirii, a celorlalte cerințe fundamentale aplicabile construcțiilor, conform legii, vizând, în principal, creșterea performanței energetice și a calității arhitectural-ambientale și funcționale a clădirii. Anul terminării se actualizează în condițiile în care, la terminarea lucrărilor de renovare majoră, valoarea clădirii crește cu cel puțin 50% față de valoarea acesteia la data începerii executării lucrărilor.”

Răspundeți

Anonim 19 noiembrie 2025 la 00:08

Se abrogă și art 460 alin 1 si 4, cu următorul conținut:
”Articolul 460
Calculul impozitului/taxei pe clădirile deținute de persoanele juridice
(1) Pentru clădirile rezidențiale aflate în proprietatea sau deținute de persoanele juridice, impozitul/taxa pe clădiri se calculează prin aplicarea unei cote cuprinse între 0,08%-0,2% asupra valorii impozabile a clădirii.
4) În cazul clădirilor cu destinație mixtă aflate în proprietatea persoanelor juridice, impozitul se determină prin însumarea impozitului calculat pentru suprafața folosită în scop rezidențial conform alin. (1), cu impozitul calculat pentru suprafața folosită în scop nerezidențial, conform alin. (2) sau (3).”

Impozitul pe terenuri creste si el. De ex, terenul arabil din categoria A, crește de la 28 lei/ha la 75 lei/ha, cu 267,85%.
Maresc impozitele si la mijloacele de transport.
Vor fi impozite in functie de ce euro este mijlocul de transport, insa tot creste impozitul.

Și cu toate astea, în expunerea de motive a proiectul de lege prin care ne cresc impozitele scrie: IMPACTUL NET ASUPRA VENITURILOR BUGETULUI DE STAT ESTE NUL.
Deci, ne cresc nouă impozitele și taxele pe proprietate, ca să scutească multinaționalele!

Gasiti aici fisa proiectului votat de Parlament in sedinta comuna a Camerelor: https://cdep.ro/pls/proiecte/upl_pck2015.proiect?idp=22500"

—
https://www.gandul.ro/actualitate/scandalos-7-liberali-apropiati-de-bolojan-vor-sa-limiteze-accesul-la-informatiile-publice-parlamentarii-pnl-vor-sa-modifice-legea-544-2001-care-le-permite-romanilor-sa-chestioneze-autoritatile-si-a-20711159

Răspundeți

ilya 19 noiembrie 2025 la 00:08

E impresionant gradul de ignoranță al oamenilor și bot -ilor privind puterea mercantilă a aristocrației britanice (implicit a cripto evreimii).

Probabil știi că în UK doar aristocrația are dreptul de a face politică.

Cât despre America, au ales la începutul lunii un nou primar în New York — cu Trump, ca bun actor ce e și mare “nose” mai recent, căzând de pe scaun la anunțarea rezultatului. E vorba de Mamdani.

Te apucă râsul când afli din ce familie se trage Mamdani prin mamă. Din Nayyar … Crema cremei de fenicieni indieni :) Casta supremă Khatri. Văr cu Rishi Sunak Khatri, fostul prim ministru UK și mare bancher ca toți din tribul lor.
(Până și Gandhi era controlat de un Nayyar, cu numele de Pyarelal)

Care lume post-dolar??? Care disperare?

Răspundeți

Introduceți un comentariu

Atenție! Comentariile sunt supuse moderării și vor fi vizibile după o perioadă cuprinsă între 1 și 4 ore. Sunt permise doar comentariile care au legătură cu subiectul.
Pentru discuții mai flexibile folosiți canalul de Telegram Dan Diaconu(t.me/DanDiaconu)

Răspunderea pentru conținutul comentariilor aparține în exclusivitate autorilor lor.

***

© Dan Diaconu, 2007, toate drepturile rezervate

Este interzisă preluarea informațiilor de pe acest site fără acordul scris al autorului

Un produs Blogger.